

HB
Kirsti Ellilä

NAINEN

JOKA

KIRJOITTI

RAKKAUUS-

ROMAANIN

 SAGA
EGMONT

Kirsti Ellilä

Nainen joka
kirjoitti
rakkausromaanin

SAGA Egmont

Nainen joka kirjoitti rakkausromaanin

Copyright © 2005, 2023 Kirsti Ellilä and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727047225

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

– MIKAEL, MIKÄ SINUN on?

Gisela sulki tietokoneensa. Hän oli ollut kirjoittamassa artikkelia tunnettuun kansainväliseen julkaisuun. Gisela oli kuuluisa toimittaja. Paitsi rikas hän oli myös tavattoman kaunis. Hänen kastanjanruskeat, luonnonkiharat hiuksensa valuivat poskille ja hänellä oli lumoavat mantelinmuotoiset silmät. Gisela ei itse ymmärtänyt kuinka kadehdittava olento hän oli. Hän oli orpo, ja koulussa häntä oli kiusattu. Siitä hänelle oli jäänyt muistoksi pysyvä epävarmuus.

Gisela meni Mikaelin luo. Mies istui pöydän ääressä ja nojasi päätä käsiin.

– Onko tapahtunut jotain ikävää? Gisela kysyi.

Mikael pudisti päätään.

– Mene nukkumaan Gisela, hän sanoi. – Minä istun täällä vielä hetken, selvittelen ajatuksiani. Ei minua mikään vaivaa, olen vain niin väsynyt.

– Mutta Mikael...

– En halua puhua siitä. Mene nukkumaan, minä tulen kohta perässä.

Giselan sydäntä puristi huoli. Mikaelilla oli selvästikin murheita. Se tuntui sitäkin huolestuttavammalta koska yleensä Mikael oli niin murtumattoman hyväntuulinen.

Gisela olisi halunnut auttaa, mutta Mikael torjui hänet.

– Minä rakastan sinua, Gisela kuiskasi ja suuteli kevyesti miehen kuumaa otsaa.

I

Radioskugga

KUN MENIN ILTAPÄIVÄLLÄ töihin, päätoimittaja komensi minut puheilleen. Hän seiso i taukokuoneen tiskipöydän ääressä ja söi ruokalusikalla munavoita isosta haileankeltaisesta muovikulhosta.

Raimo oli juuri täyttänyt viisikymmentä ja päättänyt tehdä täydellisen elämäntaparemontin. Hän oli luopunut viinasta ja tupakasta, ostanut itselleen kävelysauvat ja muuttunut entistä sietämättömämmäksi, mutta sitä ei tietenkään sopinut näyttää, hänhän oli sentään minun pomoni. Hän noudatti uutta dieettiä ja kirjoitti lehteen hurmoksellisia kolumneja siitä, miten turmiollinen vaikutus hiilihydraateilla on ihmisen henkiseen ja fyysiseen hyvinvointiin. Hän oli luopunut leivästä, pastasta ja perunasta sekä tietenkin sokerista ja nautiskeli sen sijaan voissa paistetuista naudanmunuaisista ja pähkinöistä. Hän kehui miten hyvin hän nyt voi ja miten väsymätön hänestä oli tullut. Mutta saattoiko munavoi olla millään mittarilla terveellistä ja laihduttavaa? Pakko silti myöntää, että Raimosta oli parin viikon aikana varissut muutama kilo. Hänen nuhjaantuneet, mitättömän ruskeat housunsa eivät enää kiristäneet takamuksen kohdalta.

– Minulla on juuri sinulle sopiva homma, hän sanoi ja nuoli lusikkaansa. – Mene marketin kirjaosastolle tekemään juttu Julia Lavendelistä, hänhän kirjoittaa niitä naisten hömppäromaaneja. Eikö se ole ihan sinun alaasi?

Hän työnsi uuden voinkeltaisen lusikallisen suuhunsa ja pureskeli tarmokkaasti. Hänen naamansa punoitti aivan yhtä pahasti kuin aina ennenkin. Ehkä otti aikansa ennen kuin verenpaineet laskivat normaalilukemiin.

– Miten niin naisten hömppäromaanit ovat minun alaani? kysyin epäluuloisena. Tietysti minä olin joskus lukenut sellaisen.

Kun olin nuori, luin aika montakin sellaista. Mutta sitten tulin järkiini ja lopetin moisen itsetuhoisen harrastuksen, koska eihän rakkausromaanija lukeva nainen voi olla millään tavalla uskottava missään asiassa. Hän on surullinen ja naurettava hahmo, jota elämä lyö poskelle päivittäin. Hän jää työelämässä muiden jalkoihin ja rakastuu aina miehiin, jotka käyttävät häntä hyväkseen. Mutta hän vain ei ota opikseen, ja se johtuu siitä, että vaaleanpunaiset unelmat ovat syövyttäneet hänen aivonsa niin kuin valkoinen sokeri syövyttää hampaat. Romanttinen viihde on tehnyt hänestä idiootin, ja siinä sitä sitten ollaan: ahmitaan hömppää ja kärsitään. Kauhea kierre, samanlainen kuin muillakin addikteilla.

Siitä huolimatta minä aina joskus sorrun. Niin juuri, en mahda sille mitään. Kun elämä potkii päähän, taivas sylkee räntää ja miehet ovat juuri niin paskamaisia kuin on heille tyypillistä, minä menen kirjaston romantiikkahyllylle ja etsin sieltä kirjan, jossa ihanat ihmiset rakastavat ja kärsivät rakkauden tähden. Mitä enemmän he kärsivät, sitä onnellisempi minä olen lukiessani ja ahmiessani irtokarkkeja. Ja kun kirja on loppu, en tiedä kumpi minua ällöttää enemmän, kirja vai se pussillinen karkkeja.

Mutta se oli selvä, että eniten ällösin itseäni, koska olin jälleen viihdyttänyt itseäni niin halpahintaisella tavalla sen sijaan että olisin harrastanut jotain kehittävää, mennyt vaikka katsomaan jääkiekkoa. Kaljabaarissa istumistakin pidettiin yleisesti kehittävämpänä harrastuksena kuin rakkausromaanien lukemista.

En ollut tunnustanut kenellekään, että luin joskus vieläkin rakkausromaanija. No Samihan sen tiesi, mutta hänelle asia oli yhdentekevä. Hän ei ollut koskaan lukenut mitään, ei

ainuttakaan kirjaa, ellei tietokoneiden manuaaleja lasketa. Mutta Marialle ja Edulle en olisi voinut koskaan kertoa, että minä vieläkin aina joskus alennuin lohduttamaan itseäni rakkauskertomusten suloisella mannalla.

– Minä alan olla aika kyllästynyt siihen, millä tavalla täällä jaetaan työt mies- ja naistoimittajien kesken, sanoin.

– Älä nyt taas tee tästä jotain mies–naiskysymystä, Raimo ärähti, vaikka mielestäni hän oli itse tehnyt asiasta sellaisen luokittellessaan minut sukupuoleni perusteella toimittajaksi, joka on omiaan tekemään juttuja kirjoista, joita hän niin arvostavasti kutsui ”naisten hömppäromaaneiksi”.

– Tarkoitin vain, että ne ovat sinun alaasi ainakin enemmän kuin minun. Tai Kaukon, Raimo sanoi.

– Niin, mikä oikeastaan on Kaukon alaa? mutisin, sillä minun nähdäkseni Kauko ei tehnyt juuri muuta kuin hermoili tietokoneensa ääressä nousevia ja laskevia pörssikursseja. No kommentoi hän välillä omalla palstallaan kaupunkimme koripallojoukkueen huolestuttavaa alamäkeä. Yhden luottopelaajan polvi petti, toiselta leikattiin kyynärpää ja valmentaja oli saanut lääkkeitä kaamosmasennukseen, mutta niistä ei ollut apua. ”Olemme melankolista kansaa”, oli valmentaja tilittänyt tuntojaan sen jälkeen, kun joukkue oli kärsinyt rökäletappion porilaisille.

– Älä nyt valita, vaan mene jo. Ja voisit muuten saman tien kirjoittaa arvostelun siitä kirjasta, Raimo sanoi.

Ajatuskin kauhistutti. Arvostelu rakkausromaanista? Mutta eihän niitä voinut arvostella!

– Sen kotirouvan kirjat eivät ole mitään kunnollisia romaaneja! Ne eivät ole edes kunnollisia rakkausromaaneja! minä sanoin.

Liian myöhään tajusin, ettei minun olisi pitänyt tietää mitään Julia Lavendelin teosten ominaislaadusta, mutta itse asiassa olin salaa lukenut hänen edellisen teoksensa, *Unelmien metsämies*, ja pettynyt pahasti.

– Vaimoni sattumoisin on tämän kotirouvan suuri ihailija, Raimo sanoi eikä onneksi kiinnittänyt lipsahdukseeni huomiota.
– Hänen mielestään Lavendelin kirjat ovat ihania. Lupasin vaimolleni, että me teemme Julia Lavendelistä jutun. Hänhän on kuitenkin tätä nykyä aika kuuluisa ja hänen kirjojaan myydään paljon. Minun miehenä on tietenkin vaikea ymmärtää sellaista, mutta senhän vuoksi miehillä on vaimot, että nämä ymmärtävät miehensä puolesta. Näin sukupuolet täydentävät toisiaan. Täällä toimituksessakin.

Raimo kaapi viimeiset munavoin rippeet kiposta.

– Todella hienoa, minä sanoin. – Sinä lepyttelet vaimoasi ja minä saan kärsiä!

Keräsin tavarani ja kiskoin takin niskaani. Minua alkoi vähitellen ottaa päähän toimituksen työnjako. Kun mallikoulu piti muotinäytöksen tai kosmetologit järjestivät torilla ”Suomi kauniiksi” -tempauksen, minut komennettiin hommiin, koska se oli kuulemma minun alaani. Sain myös raportoida kukkien asettelun piirinmestaruuskisat ja testata uusimmat laihdutusmenetelmät. Tämä siitä huolimatta, että olin toimituksessa ainoa, joka ei omaehtoisesti säännöllisesti laihduttanut.

En kokenut muotinäytöksiä ja kauneudenhoitoa erityisesti omaksi alakseni. Olisin ihan mielelläni joskus haastatellut juhlivia kunnallisneuvoksia ja muita napamiehiä ja -naisia ja kommentoinut kaupungin talousarvioehdotusta. Mutta

mihinkään sellaiseen en saanut koskaan mahdollisuutta, ne hommat Raimo hoiti aina itse tai sitten hän lähetti Kaukon.

– Sinunkin kannattaisi muuten vähän laihduttaa, Raimo sanoi. – Jos haluat, voin antaa sinulle muutaman hyvän vinkin.

Koska minulla oli hiukan ylimääräistä aikaa ennen tilaisuuden alkua, vietin hetken tietokoneeni ääressä googlaamassa. Kirjoittamalla hakukenttään ”Julia Lavendel” ja painamalla enteriä sain tulokseksi satoja osumia. Minulle valkeni, että Lavendel (se oli tietenkin taiteilijanimi, olisihan se pitänyt arvata) oli romanttisen viihteen tämän hetken kärkinimi, vaikka valtakunnan pääarvostelijat, joiden hengentuotteisiin perehdyin uskollisesti aamukahvini ääressä ennen töihin lähtöä, eivät käsittäakseni olleet uhranneet hänen teoksilleen ainuttakaan palstamillimetriä.

Lavendelin opukset eivät myöskään olleet kertaakaan päätyneet Finlandia-palkintoehdokkaiksi, mutta naistenlehtien www-sivuilla niistä käytiin vilkasta ja innoittunutta keskustelua. Naistenlehdet olivat muutenkin levittäneet uuden menestyskirjailijan ihmeellistä elämäntarinaa ympäriinsä.

Vain muutama vuosi sitten Julia Lavendel oli ollut aivan tavallinen kotirouva, jonka lapset olivat jo lähtemässä pois pesästä. Aviomiehellä oli jo pitkään ollut uusi, mielenkiintoisempi elämä ulkomailla kansainvälisen yrityksen palveluksessa, ja hän ehti käymään kotona vain harvoin. Julia Lavendel oli ollut masentunut ja syönyt mielialalääkkeitä, jotka olivat hikoiluttaneet ja vieneet ruokahalun ilman että hän olisi kuitenkaan suuremmin laihtunut. Repiäkseen itsensä ylös alakuloisuuden alhosta hän oli ryhtynyt kirjoittamaan kirjaa, ihan vain omaksi huvikseen, kuten hän kotisivuillaan vakuutteli.

Luettuaan käsikirjoituksen eräs rakas ystävä oli kuitenkin kannustanut lähettämään sen kustantajalle, tunnetuin seurauksin. Esikoiskirjasta oli tullut myyntimenestys, aviomies sai kenkää ja rakkaasta ystävästä tuli Julia Lavendelin uusi onni.

Marketin kirjaosasto oli pullollaan väkeä. En nähnyt yleisön joukossa yhtään miestä.

Huomionarvoista oli, että kaikki olivat aikuisia, täyspäisen oloisia vankkoja keski-ikäisiä rouvia, joiden olisi luullut jo päässeen perille elämän karuista tosiasioista, mutta ilmeisesti sitten ei. Tai ehkä he juuri näiden karujen tosiasioiden vuoksi halusivat vapaa-aikanaan paeta niitä.

Katselin miten myyjät kärräsivät sisään laatikoittain Lavendelin uusinta romaania. Nappasin pinosta päällimmäisen kirjan ja selasin sitä.

Huomasin, että kirja oli yltänyt jo kolmanteen painokseen, vaikka se oli ilmestynyt aivan äskettäin. Uusimmassa kirjassa *Taivaanrannan rakastajat* oli päähenkilönä burn outin kokenut kovan linjan yritysjohtaja, joka sijoitustensa ja kultaisen kädenpuristuksensa turvin muuttaa erämaahan kirjoittaakseen siellä muistelmansa. Kylällä käydessään hän tutustuu paikalliseen postiyrittäjään, tai oikeastaan tämän vaatimattomaan ja arkaan vaimoon, jolla on merkillinen taipumus kävellä päin ovia ja pudota portaissa. Aika pian yritysjohtaja oivaltaa, että vaimo on perheväkivallan uhri, ja ryhtyessään auttamaan vaimoa hän kohta huomaa itsekkin olevansa vaarassa...

Selailuni keskeytyi, kun Julia Lavendel saapui paikalle kustantamon edustajien ja miesystävänsä saattelmana. Yleisö taputti innokkaasti. Tilaisuus alkoi.

Laiha ja kireästi hymyilevä kustannustoimittaja, jolla oli geometrisesti muotoillut silmälasit, haastatteli kirjailijaa, joka vastaili luontevasti kuin olisi tehnyt sitä koko ikänsä. Hän oli omahyväinen ja tyylikkäästi pyylevä, vaikka voisi kuvitella, ettei sellainen olisi mahdollista tässä laihuutta palvovassa maailmassa.

Minä katselin, miten kirjapinot hupenivat kirjailijan signeeratessa teoksiaan rupattelun lomassa. Hienostuneesti harmaantunut herra myhäili taustalla ja loi kirjailijattareen ihailevia silmäyksiä. Päättelin, että siinä oli hänen uusi miesystävänsä ja elämäntoverinsa, se ”rakas ystävä”, joka oli nähnyt Julia Lavendelin mahdollisuudet silloin kun hän ei vielä ollut Julia Lavendel.

Katselin kadehtien, miten valppaasti miesystävä oli läsnä ja miten auliisti hän toteutti kirjailijattaren kaikki toiveet. Miehen kasvoilta loisti puhdas palvonta, kun hän kumartui ojentamaan rakkaalleen uuden kynän kun entisestä oli muste loppu.

Minua ei kukaan mies ollut palvonut tuolla tavalla, ainakaan kovin pitkään. Palvonta, mikäli sitä oli joskus esiintynyt, kesti vain joitakin tunteja, kenties päiviä, parhaimmassa tapauksessa pari viikkoa.

Ei ole maailmassa minkäänlaista tasa-arvoa. Vakavahenkisiä romaaneja oli vaikea saada julki, mutta Lavendelin kirjoja myytiin marketeissa, vaikka ne eivät olleet mistään kotoisin. Ne eivät olleet edes erityisen romanttisia.

Kun minä kitkutin eteenpäin pienen palkkani varassa, joka ei tuntunut riittävän mihinkään, tällä kirjailijalla oli huvila Ranskassa ja toinen Italiassa. Ne hän oli hankkinut rakkausromaaninsa tuotolla, vaikka Suomessa – niin hän väitti – ei ole mahdollista rikastua kirjoittamalla kirjoja.

Ehkä rouva ei kansainvälisillä mittareilla tarkastellen ollut varsinaisesti rikas, mutta minuun hänen vaurautensa teki vaikutuksen. Hän eleli tyylikkäästi sisustetussa talossaan kahden koiransa kanssa ja nautti aamiaiseksi melonisalaattia ja upotettuja munia. Lounaalla hän salli itselleen lasin kuivaa valkoviiniä, sillä muuten iltapäivät saattoivat muodostua turhan ankeiksi.

Hän kirjoitti sylimikrolla mukavassa nojatuolissa, tulpat korvissa, pukeutuneena miellyttävästi joustavaan koboltinsiniseen trikoosamettihaalariin, jonka alla hän ei käyttänyt alusvaatteita. Illalla hänen miesystävänsä tuli kylään ja kokkasi loistavia aterioita, jotka nautittiin joko kahden kesken tai hyvien ystävien seurassa, joita kirjailijattarella oli tietenkin kymmeniä, ellei jopa satoja, mikä oli tietenkin kätevää, koska oli mistä valita.

Minulla ei ollut oikeastaan muita ystäviä kuin Edu ja Maria, niin ja Sami tietenkin, mutta Sami oli avopuolisoni, joten häntä ei kai voinut oikeastaan kutsua ystäväksi.

Koettelipa minua mikä kriisi hyvänsä, minun oli turvauduttava Eduun tai Mariaan, eivätkä he edes olleet mitenkään erityisen kannustavia. Minulla oli asiat todella huonosti, kun vertasin itseäni tuohon rakkausromaaneja kynäilevään kotirouvaan. Ilmeisesti rakkausromaanien kirjoittaminen ei samalla tapaa syövytä aivoja kuin niiden lukeminen – ainakin hän oli minusta osannut järjestää asiansa suorastaan kadehdittavalla tavalla.

Haastattelun jälkeen oli yleisön vuoro päästä ääneen.

Minä nostin kättäni.

– Harmittaako teitä, kun miehet eivät lue teidän kirjojanne eikä niitä esitellä sanomalehtien kulttuurisivuilla? minä kysyin ja

ojensin nauhuriani Julia Lavendelin huolellisesti punattuja huulia kohti.

Kirjailija hymyili itsevarmasti.

– Erään arvostetun mieskirjailijan teosta myytiin neljäsataa kappaletta ennen kuin se sai erään merkittävän kirjallisuuspalkinnon, hän sanoi. – Palkinto vauhditti myyntiä niin paljon, että teosta myytiin yli viisi tuhatta kappaletta. Edellistä kirjaani *Unelmien metsämiestä* on tähän mennessä myyty yli viisikymmentä tuhatta kappaletta. Naisen euro on tietenkin vain kahdeksankymmentä senttiä, mutta kirja maksaa sen minkä maksaa, ostipa sen mies tai nainen, ja rakkausromaaneista kiskotaan sama hinta kuin muistakin kirjoista, joten miksi minua harmittaisi?

Yleisö taputti.

– Minkä neuvon antaisitte ihmiselle, joka haluaisi kirjailijaksi? kysyin vielä.

En oikeastaan ajatellut silloin itseäni, vaan pelkästään niitä käsittämättömiä naisia, jotka saivat hänen kirjoistaan jotain irti ja ehkä haaveilivat pystyvänsä joskus itse samaan.

– Pitää olla sinnikäs ja ahkera ja löytää oma tyykinsä, Julia Lavendel sanoi. – Minäkin muokkasin vuosikaudet rankkaa nuoren naisen kasvutarinaa, ja se tuli puolen tusinaa kertaa takaisin kustantamosta. Välillä annoin jo periksi, mutta sitten päätinkin vaihtaa suuntaa, kirjoittaa jotain aivan muuta.

Kirjailijatar levitti valloittavasti hymyillen kätensä.

– Ja tässä sitä ollaan. Tuhannet naiset lukevat kirjojani ja saavat niistä voimaa ja rohkeutta. Mitä voisin enempää elämältä vaatia?

Väkijoukko hänen ympärillään surisi lumoutuneena.

– Sinun se Finlandia olisi pitänyt saada! joku mamma huusi takarivistä.

Muutkin halusivat kysellä kirjailijalta hänen työstään ja teoksistaan, joten poistuin nöyrästi takavasemmalle sen jälkeen, kun olin varmistanut kustantamon edustajalta, että saisin pitää *Taivaanrannan rakastajat* eikä minun tarvitsisi maksaa sitä.

– En ole koskaan kuullutkaan, hän tokaisi, kun kerroin mistä lehdestä olin.

Katselin miten naiset kävivät vuoronperään ilmoittamassa kirjailijalle, miten ihanaa oli ollut rentoutua tämän edellisten teosten parissa ja miten he toivoivat, että tämä kirja osoittautuisi yhtä hyväksi kuin edelliset ja että hän kirjoittaisi vielä oikein monta romaania. Oli kuulemma tärkeä saada rentoutua kirjan ääressä, varsinkin näinä aikoina, kun televisiosta ei tullut enää mitään katsottavaa ja elokuvat olivat muuttuneet niin väkivaltaisiksi.

Vähitellen tilaisuus päättyi. Yleisö siirtyi muualle ja kirjailija alkoi koota tavaroitaan. Minunkin olisi tietenkin pitänyt lähteä kirjoittamaan juttuani, mutta Julia Lavendel veti minua puoleensa.

Menin lähemmäksi. Julia Lavendel katsoi minua kysyvästi.

– Minäkin olen haaveillut kirjan kirjoittamisesta, uskouduin hänelle. En oikein tiennyt miksi. Mutta se oli totta. Kun olin nuori, minä kirjoitin ja haaveilin, että minusta tulisi vielä joskus kirjailija. Me kirjoitimme silloin kaikki, ja meistä piti tulla jotain ihmeellistä. Kaikilla minä tarkoitan meitä kolmea, Mariaa, Edua ja minua. Me olimme niin nuoria ja niin teräviä ja tiesimme kaiken. Mutta Maria luovutti ensimmäiseksi ja sitten luovutin minä. Edu kai jatkoi vielä novellikokoelmansa parissa, vaikka

Selma on ammatiltaan toimittaja. Viime aikoina hänen vapaa-aikansa on syönyt vanhan puutalon remontti – ja Selmalla ja hänen miehellään Samilla alkavat olla rahat vähissä. Onneksi

Selma saa kuitenkin kuningasidean: hän aikoo kirjoittaa rakkausromaanin, oikean bestsellerin! Mikä projektissa voisi muka mennä pieleen? Selmalla pysyy kynä kädessä ja onhan hänellä kokemusta jos jonkinlaisista parisuhteiden kiemuroista.

”Nainen joka kirjoitti rakkausromaanin” on Kirsti Ellilän hulvaton chick lit -romaani, joka naurattaa taatusti.

Kirsti Ellilä (s. 1958) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan parhaiten lasten- ja nuortenkirjallisuudesta, kuten Emma-kirjasarjasta. Ellilä on kuitenkin julkaissut monipuolisesti myös aikuisten proosaa sekä näytelmiä. Hän on valmistunut filosofian maisteriksi Turun yliopistosta pääaineenaan uskontotiede.